

U odnosu na uzrok nastanka štete koju tužitelj trpi u nemogućnosti proizvodnje octene kvasine u tijeku 1996. i 1997. godine prvostupanjski sud je zaključio kako on nije bio u propustu tuženika, jer ne postoji uzročna veza između radnji tuženika (premazivanja tankova) te nastanka neupotrebljive kvasine. Sud je ocjenom nalaza i mišljenja vještaka za kemiju i tehnologiju Tončija Roje utvrdio da uzrok nastanka neupotrebljive kvasine nije nastao uslijed premaza koje je koristio tuženik, već su uzrok neadekvatne sirovine koje je tužitelj koristio za proizvodnju kvasine. Stoga je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99; dalje: ZOO) sud utvrdio da ne postoji uzročna veza između nastale štete i posljedice, sve kako je to u svom mišljenju objasnio vještak kemijske struke Tonći Roje, posljedično čemu je tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

Protiv navedene presude tužitelj je podnio žalbu iz svih žalbenih razloga, s prijedlogom da je ovaj sud ukinе i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Tužitelj navodi kako je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, izreka presude je nerazumljiva te proturječi razlozima presude.

U obrazloženju žalbe tužitelj se protivi zaključku prvostupanjskog suda o postojanju uzročno posljedične veze između radnji tuženika i nastale štete. S tim u vezi navodi kako prvostupanjski sud nije postupio u skladu s rješenjem Visokog trgovačkog suda poslovni broj Pž-8021/14 od 7. lipnja 2017. u kojem se navodi kako je prvostupanjski sud bio dužan ocijeniti nalaz i mišljenje vještaka Mari Klačnika iz predmeta osiguranja dokaza i raspraviti razlike i suprotnosti između nalaza i mišljenja vještaka tog vještaka te nalaza i mišljenja vještaka Tončija Roje s obzirom na to da se nalazi ta dva vještaka po pitanju uzročne veze između rada tuženika i nastanka neadekvatne kvasine znatno razlikuju. Dakle prvostupanjski sud je propustio obnoviti vještačenje s istim ili drugim vještacima čime je počinjena bitna povreda iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 8. i 261. ZPP-a jer prvostupanjski sud nije otklonio razlike u nalazima i mišljenjima tih vještaka. Daljnjim žalbenim navodima tužitelj iznosi razloge zbog kojih smatra kako sud nije trebao prihvatiti nalaz i mišljenje Tončija Roje nego nalaz i mišljenje Maria Klačnika. Zaključno navodi kako je tuženik prouzročio ovaj postupak zbog čega tuženiku ne pripada pravo na troškove postupka.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Tužiteljeva žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP) u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud utvrđuje da je ona pravilna i zakonita.

Iz spisa i obrazloženja pobijane presude proizlazi da su tužitelj i tuženik bili u ugovornom odnosu na temelju Ugovora za generalni remont tankova tip 300 Vinarije Drniš 1/96 od 4. ožujka 1996. temeljem kojeg je tuženik za Vinariju Drniš obavio generalni remont unutarnjih tankova, Ugovora za izradu platformi broj 2/96 od 20. svibnja 1996., Ugovora za